

samtidigt får nedbrudt nogle af de faggrænser, som virker ødelæggende – det kan man gøre fra Folketingets side – og som i dag rent faktisk er den største årsag til den flaskehals, som vi hele tiden taler om, nemlig mangelen på sygeplejersker på hospitalerne. For én ting er, at de har taget orlov, og at de ikke skulle have gjort det – de skulle være blevet i deres job – en anden ting er, om det er nødvendigt, at der er fuldt uddannede sygeplejersker til alle de job, som de rent faktisk udfører.

Kunne det ikke tænkes, at noget af det, en sygeplejerske i dag bliver sat til på et hospital, kunne laves af en anden, knap så veluddannet person i sygehusvæsenet? Jeg ved, at det er tilfældet, og derfor vil jeg spørge – jeg ved godt, at det er en helt anden diskussion, men den er værd at tage med, når vi skal arbejde videre med det her: Hvad med at få nedbrudt de faggrænser, som er så utrolig omsiggribende, i særdeleshed på det offentlige arbejdsmarked?

Dagpengesystemet skal lægges tilbage, og faggrænserne skal så vidt muligt fjernes eller i hvert fald nedbrydes. Det vil bevirke, at det kan betale sig at arbejde. Det skal det nemlig kunne.

Det er sagt fra både Venstres og De Konservatives side i dag, at der er uhyggelig mange eksempler på, at det ikke kan betale sig at arbejde.

Fremskridtspartiet har fremsat et forslag om dette flere gange: det såkaldte § 75-forslag, der går ud på, at man selvfølgelig skal have fuld understøttelse i begyndelsen, men at understøttelsen siden hen bliver nedsat, hvis man siger nej til et anvist arbejde, og at det er op til den enkelte kommune at sætte de pågældende i arbejde, efter at de har ledt efter arbejde på deres eget område – og det er uanset faggrænser, vil jeg godt lige bemærke.

Med disse bemærkninger tror og håber jeg virkelig at jeg har givet regeringen et lille spark, så den kommer med noget konstruktivt og erkender, at der er et problem, og at det er et strukturproblem, som indebærer en omlægning af den måde, hvorpå vi får arbejdslivet i gang igen, således at vi ikke bare overfører flere på passive ydelser, hvilket denne regering har været utrolig god til.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Der er åbenbart ingen ende på, hvad man skal høre fra Folketingets talerstol også om arbejdsformidlingen: om, hvordan den fungerer, og især om, hvordan den ikke fungerer!

Jeg har de seneste tal fra arbejdsformidlingen om, hvordan det er gået med jobformidlingen:

Fra 1992 til 1994 er der sket en stigning i antallet af jobformidlinger fra omkring 100.000 til 204.000, altså en fordobling af produktionen – hvis man kan kalde det sådan – fra 1992 til 1994.

Jeg synes, det er urimeligt at stå her på talerstolen og påstå, at arbejdsformidlingen overhovedet ikke fungerer, når de konkrete tal viser noget ganske andet.

Jeg har i øvrigt spekuleret lidt på dette tal: ca. 200.000 formidlinger gennem arbejdsformidlingen i 1994. Hvis tallene fra Danmarks Statistik, som også har været inde i debatten her, skulle holde stik, skulle det vel reelt betyde, at omkring 100.000 havde sagt nej i denne sammenhæng, idet det var en tredjedel, der ikke ville arbejde, efter hvad jeg kan forstå på Fremskridtspartiet.

Disse tal holder overhovedet ikke vand. Der er ikke bare i nærheden af 100.000, der har sagt nej; det er ganske få, og det bliver rent faktisk indberettet, når de siger nej, i hvert fald i langt de fleste tilfælde.

Og så skulle vi igen høre, at det skal kunne betale sig at arbejde. Selvfølgelig kan det betale sig at arbejde! Men den model, som Fremskridtspartiet fremfører her, mangler egentlig bare det, som også er oplyst for Fremskridtspartiets medlemmer: at man egentlig burde møde hver morgen kl. 7 som arbejdsløs, så var den fuldt ud hjemme! Det er det eneste, som jeg synes mangler i det indlæg, der kom her fra talerstolen.

Men lad mig slå fast, at antallet af formidlinger i 1994 var 204.000.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var dog velsignet at høre, at arbejdsformidlingen har haft 204.000 formidlinger, og at der så er så få, der reelt har fået arbejde! Det er lidt rystende, men jeg er da glad for, at selv Socialdemokratiets ordfører har fattet det. Altså må der være noget rivende galt, for det var jo det, der blev sagt.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Når Socialdemokratiets ordfører siger, at det selvfølgelig kan betale sig at arbejde, må jeg lige sige: Ja, for mange, men ikke for alle! Den seneste dagpengesatsundersøgelse viser faktisk, at blandt de fuldtidsforsikrede på normal arbejds-